

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/867/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7514201178
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7514201178.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudkýň JUDr. Evy Feťkovej a JUDr. Zuzany Matyiovej vo veci žalobcu X. V. L., s.r.o., F., T. 5, K.: 35 724 803, zast. advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému Y. Č.V., W.. XX.X.XXXX, F. V., V. T. XXX, o zaplatenie 8.586,96 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13C 111/2014-62 zo 14.7.2014 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a trovách konania.

M e n í rozsudok vo výroku o zročnosti prisúdeného plnenia - istiny 8.181,86 € s príslušenstvom tak, že žalovanému sa povoľuje zaplatiť žalobcovi sumu 8.181,86 € s úrokmi z omeškania vo výške 660,27 € a 8,75 % ročne zo sumy 8.181,86 € od 25.7.2013 do zaplatenia, náhradu trov konania 515,- € a trovy právneho zastúpenia 528,76 €, všetko v mesačných splátkach po 85,- € počnúc mesiacom máj 2016 vždy do 20. dňa každého mesiaca až do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej aj „súd“) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 181,86 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 660,27 € zo splátok od 23.1.2011 do 24.7.2013, úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 8 181,86 € od 25.7.2013 do zaplatenia, trovy konania v sume 515 €, trovy právneho zastúpenia v sume 528,76 € na účet advokátskej kancelárie M. V., s.r.o., Bratislava, a povolil žalovanému splácať prisúdenú sumu spolu s trovami konania v pravidelných mesačných splátkach po 20 € mesačne vždy do 20. dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku až do úplného zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 8.586,96 € s prísl. predstavujúcej jeho pohľadávku (postúpenú mu postupcom L., podľa zmluvy o postúpení pohľadávok z 27.9.2012) zo zmluvy o splátkovom úvere č. 449187653 uzavretej dňa 9.2.2009 medzi postupcom a žalovaným. Po právnej stránke predmetný záväzkovo-právny vzťah účastníkov súd posúdil podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení zák. č. 568/2007 Z.z., § 3 ods. 3 a § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 497, § 502 ods. 1 a § 503 Obchodného zákonníka a § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 OZ v spojení s § 3, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že splátky za obdobie od 23.7.2010 do 23.12.2010 v sume 435,01 € a rovnako aj úroky z omeškania vyčíslené v sume 104,21 € sú premlčané, a nakoľko žaloba bola podaná dňa 21.1.2014, teda po uplynutí trojročnej premlčanej doby, súd vychádzajúc z ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, žalobcovi premlčaný nárok nepriznal a žalobu v tejto časti z

tohto dôvodu zamietol a priznal žalobcovi dlžnú sumu istiny vo výške 8.181,86 € s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 25.7.2013 do zaplatenia, ako aj úroky z omeškania vo výške 660,27 € vyčíslené zo splátok za obdobie od 23.1.2011 do 24.7.2013. Podľa § 160 ods. 1 O.s.p. povolil žalovanému splácať žalobcovi dlžnú sumu a trovy konania v mesačných splátkach po 20,- € s podmienkami zročnosti uvedenými vo výrokovvej časti rozsudku. Priznanie splátok žalovanému v ním navrhutej výške súd odôvodnil zistenými majetkovými a zárobkovými pomermi žalovaného, ktorý je nezamestnaný a nemá dostatok prostriedkov na živobytie, a v konaní prejavil snahu o splnenie záväzku. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, náhradu účelne vynaložených trov konania pozostávajúcich zo súdneho poplatku zaplateného za podanú žalobu vo výške 515,- € a trov právneho zastúpenia vo výške 628,76 € za 2 úkony právnej služby - príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby (odmena v tarifnej sadzbe 304,73 € za každý úkon, 2 x 8,04 € paušálna náhrada výdavkov, 20 % DPH), a uložil žalovanému povinnosť prisúdenú náhradu trov konania zaplatiť advokátovi žalobcu v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p.

Žalobca podal včas odvolanie proti rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a proti výške splátok, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Zastával názor, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“), § 387 ods. 1, § 392 ods. 2 a § 397 ObZ (ich znenie citoval), keďže ide o zmluvu o úvere, a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 3/2011 z 28.4.2011, 6M Cdo 4/2012 z 27.3.2013, tiež rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co 132/2013 z 21.11.2013 a 15Co 28/2013 z 30.10.2013, z ktorých citoval právny názor. Poukázal tiež na komentár k ust. § 52 Občianskeho zákonníka a k spotrebiteľským zmluvám od prof. JUDr. T. U., Z..., podľa ktorého pri uplatňovaní jednotlivých právnych prostriedkov je veľmi dôležité posúdiť, akého charakteru je spotrebiteľská zmluva, či ide o zmluvu občiansko-právneho charakteru alebo obchodno-právneho charakteru, čo má zásadný význam pri uplatňovaní práv spotrebiteľa. Nesúhlasil s právnym posúdením súdu, pokiaľ na daný prípad aplikoval ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZoOS“), ktoré nadobudlo účinnosť 1.5.2014. K uvedenému citoval čl. I ods. 1, čl. 125 ods. 1 písm. a), čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a nález Ústavného súdu SR z 24.5.1995 sp. zn. PL. ÚS 16/95, podľa ktorých k definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv občanov a právnej istoty. Citoval z nálezu Ústavného súdu SR z 3.3.1996 sp. zn. PL. ÚS 36/95: „V ústavnom poriadku Slovenskej republiky všeobecný zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov alebo ich ustanovení možno vyvodiť z čl. I ústavy, podľa ktorého je Slovenská republika právnym štátom. K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou ktorého je i zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov, resp. ich ustanovení. V podmienkach demokratického štátu, kde vládnu zákony a nie subjektívne predstavy ľudí a z požiadavky právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia iba do budúcnosti, a nie do minulosti. V prípade ich spätného pôsobenia by sa vážne narušila požiadavka na ich bezrozpornosť a všeobecnú prístupnosť (poznateľnosť), čím by nevyhnutne dochádzalo k situácii, že ten, kto postupuje podľa práva, by nemal žiadnu možnosť zoznámiť sa s obsahom budúcej právnej normy, ktorá by napríklad jeho konanie podľa platného práva v minulosti vyhlásila za protiprávne, resp. za právne neúčinné. To by teda znamenalo, že jednotlivé subjekty práva by nemali istotu, či ich konanie podľa platného a účinného práva v dobe, kedy došlo k nemu, nebude neskoršie (po prijatí nového právneho predpisu) a ex tunc posudzované ako protiprávne alebo právne neúčinné, s vylúčením ochrany nimi riadne nadobudnutých práv v minulosti (v súlade s platnou a účinnou úpravou)“. Ústavný súd pri posudzovaní a hodnotení spätnej pôsobnosti právnych predpisov (ich ustanovení) jednoznačne vychádza zo zásady, že ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis (jeho ustanovenie), nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný. Podľa nálezu Ústavného súdu SR z 8.3.2011 sp. zn. III. ÚS 348/06-42: „Ústava je právny predpis najvyššej právnej sily. Z tohto vyplýva, že ju tvoria (ústavné) právne normy najvyššej právnej sily, s ktorými musia byť (mali by byť) v súlade všetky ostatné právne normy obsiahnuté v právnych predpisoch nižšej právnej sily. Ak právna norma obsiahnutá v právnom predpise nižšej právnej sily vyvoláva pochybnosti o svojom súlade s ústavnou normou, ktorá je bezprostredne aplikateľná, musí orgán verejnej moci, ktorý ich má aplikovať, uplatniť (ústavnú) právnu normu obsiahnutú v ústave, t. j. uplatnenie ústavnej normy

má v danom prípade prednosť pred uplatnením právnej normy obsiahnutej v právnom predpise nižšej právnej sily. Zásada prezumpcie ústavnosti dotknutej právnej normy obsiahnutej v právnom predpise nižšej právnej sily je v danom prípade irelevantná, pretože v danom prípade dotknutý orgán verejnej moci uplatní zásadu ústavného konformného výkladu a uplatňovania dotknutých právnych noriem, a preto musí priamo aplikovať ústavnú normu, alebo aplikovať dotknutú právnu normu obsiahnutú v právnom predpise nižšej právnej sily tak, aby jej uplatnenie bolo v súlade s dotknutou ústavnou normou." Vzhľadom na uvedené žalobca zastával názor, že aplikáciou ust. § 5b ZoOS dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvenej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Právna úprava platná v Slovenskej republike do 30.4.2014 umožňovala spotrebiteľom brániť sa proti pohľadávke uplatnenej po uplynutí premĺčacej doby vznesením námietky premĺčania. Za účelom zvýšenia ochrany spotrebiteľa prijala Národná rada SR ust. § 5b ZoOS, v ktorom prikázala orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (vrátane súdov) ex offio prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premĺčania alebo inú prekážku, a to bez stanovenia jasných pravidiel obsiahnutých v prechodných ustanoveniach, ktoré by zabezpečili plynulý prechod z doposiaľ platného a účinného režimu právnej úpravy do ich nového režimu. Aplikáciou ust. § 5b ZoOS na prebiehajúce súdne konania bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci, a k závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Ústava SR priznáva každému z účastníkov súdneho konania rovnaké postavenie. Odhliadnuc od skutočnosti, že možnosť zbaviť sa dlhu vznesením námietky premĺčania už sama o sebe znamená zásah do majetkových práv a zásad dobrých mravov, prijatím § 5b ZoOS zákonodarca zašiel ešte ďalej a uložil súdom a iným orgánom povinnosť vyhľadávať dôvody, pre ktoré by mohol nárok veriteľa zamietnuť, či pre ktoré by nemusel priznať veriteľom uplatnený nárok v plnej výške a skúmať dôkazy v tomto svetle, čím zákonodarca de facto zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Porušil tým Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami garantované právo prístupu k nestrannému súdu a narušil tiež zásadu rovnosti účastníkov konania a nestrannosti súdu, ktorá sa v civilnom procese prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd. Nedovoleným spôsobom tak zasiahol do princípov právneho štátu. V plnej miere sa v tejto súvislosti stotožnil s názorom sudcu Ústavného súdu SR JUDr. Milana Lálíka, že zákonodarca a súdy Slovenskej republiky v oblasti ochrany spotrebiteľa zašli už tak ďaleko, že sa dotýkajú samej podstaty a primeranosti práva a absolútne nevýchovne, paternalisticky a v rozpore so zásadou rovnosti a zásadou, podľa ktorej právo patrí bdelym, ktoré by mali platiť aj pre „privilegovaného spotrebiteľa“, spotrebiteľa neprípustne zvýhodňujú v porovnaní s veriteľom, ktorému reálne hrozí riziko nevykorenenia ani len elementárneho nároku bez príslušenstva. Spotrebiteľovi tak umožňujú legálne sa obohatiť na úkor veriteľa za asistencie súdov. Žalobca bol toho názoru, že priamym aplikovaním § 5b ZoOS súd taktiež porušil zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade Ústavou SR. Navyše vzniká reálna hrozba, že súd by tak spôsobil žalobcovi škodu. Vzhľadom na uvedené, keďže v konaní uplatnil svoj nárok žalobou podanou dňa 17.1.2014, pričom ust. § 5b ZoOS nadobudlo účinnosť až dňa 1.5.2014, mal za to, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok, tzn. splátok splatných od 22.7.2010 do 22.12.2010 spolu s príslušnými úrokmi z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Nesúhlasil tiež s rozhodnutím v časti určenej splatnosti dlžnej sumy, resp. výšky splátok a mal za to, že záver súdu týkajúci sa určenia plnenia v splátkach zjavne znevýhodňuje jeho postavenie, nakoľko pri takto nastavenej výške mesačných splátok s ohľadom na výšku pohľadávky je časový horizont jej uspokojenia neúmerne dlhý (len istina by bola uhradená v časovom rozmedzí 34 rokov). Uviedol, že sa nebráni plneniu dlžnej sumy zo strany žalovaného v splátkach, avšak vo výške, ktorá bude primeraná výške celkovej dlžnej sumy, a súhlasil so splátkami v minimálnej výške 100,- € mesačne. Okrem uvedeného mal za to, že povolenými splátkami vo výške 20,- € mesačne sa taktiež zhoršuje postavenie samotného žalovaného, keďže platením dlžnej sumy v nízkych splátkach, a teda v

dôsledku neúmerne dlhého časového obdobia až do úplného splatenia dlžnej sumy, neustále rastú úroky z omeškania, čím sa samotná výška pohľadávky taktiež zvyšuje. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobe vyhovel, resp. podľa § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 35,86 € s DPH.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach dňa 10.2.2016 v súlade s § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, pokiaľ ním bolo rozhodnuté o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa i právnym posúdením prejednávanej veci a v súlade s cit. ust. § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť dôvodov rozsudku (vo vzťahu k napadnutému výroku o zamietnutí žaloby), na ktoré v celom rozsahu odkazuje. Súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, uplatnený nárok posúdil podľa správnych ustanovení právnych predpisov zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, § 52 a nasl., § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (účinného od 1.5.2014), ktoré správne vyložil a aplikoval na daný prípad, a zo zistených skutočností vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania. Súd postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ posudzujúc uplatnený nárok zo spotrebiteľskej zmluvy podľa ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (účinného od 1.5.2014) z úradnej povinnosti skúmal, či právo uplatnené žalobcom nie je premlčané a pri posúdení tejto otázky, plynutia a dĺžky premlčacej doby v záväzkovo-právnom vzťahu medzi účastníkmi správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 100 a nasl., § 101 OZ). Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením veci a záverom súdu, že právo uplatnené žalobcom je v časti premlčané, preto so zreteľom na ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, v tejto časti ho nemožno žalobcovi priznať.

Skutočnosti, ktoré žalobca uviedol v odvolaní, nie sú spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zisteného skutkového stavu, postupu súdu pri hodnotení zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci v otázkach premlčania uplatneného nároku a pôsobnosti ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 102/2014 Z.z. účinného od 1.5.2014, neodôvodňujú iné rozhodnutie o uplatnenom nároku, preto odvolanie žalobcu z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Zákonom č. 102/2014 Z.z. účinným od 1.5.2014 bol novelizovaný zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov o ustanovenie § 5b, podľa ktorého orgán (teda aj súdy) rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. S názorom žalobcu, že súd svojím postupom v konaní a rozhodnutím porušil ústavný zákaz retroaktivity, nemožno súhlasiť. Zákon č. 102/2014 Z.z. vo vzťahu k cit. ust. § 5b nemá prechodné ustanovenie, preto táto právna norma sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou, pôsobí do budúcnosti a v súlade s princípom okamžitej aplikability je použiteľná (aplikovateľná) vo všetkých konaniach prebiehajúcich na súde a začatých pred nadobudnutím účinnosti cit. ust., a preto súd aj v tomto konaní bol povinný a správne prihliadol na premlčanie práva, ktoré bránilo priznať žalobcovi plnenie, resp. jeho časť, požadované žalobou (k uvedenému pozri tiež rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 MCdo 13/2014 z 28.5.2015, 4 MCdo 17/2014 z 26.11.2015).

Keďže žalobca v odvolaní neuvádza žiadne skutočnosti ani argumenty, ktoré by spochybnili vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových alebo právnych záverov v časti týkajúcej sa výroku o zamietnutí žaloby, odvolanie v tejto časti nemožno považovať za opodstatnené, a z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny.

Neboli však splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku v napadnutom výroku o zročnosti prisúdeného plnenia. Žalobca opodstatnene namieta v odvolaní, že splátky vo výške 20 € mesačne nie sú primerané výške celkovej dlžnej sumy a určenými splátkami by sa dlh žalovaného vzhľadom na úroky z omeškania neznižoval. Odvolací súd preto s prihliadnutím na výšku priznaného plnenia a nepriaznivé sociálne pomery žalovaného, uložil mu podľa § 160 ods. 1 O.s.p. povinnosť splácať dlžnú istinu s prísl. a trovami konania v splátkach po 85,- € mesačne až do úplného zaplatenia, počnúc mesiacom máj 2016 vždy do 20. dňa každého mesiaca s tým, že omeškanie s plnením splátky má za následok zročnosť celého plnenia naraz.

Žalobca nemal v odvolacom konaní vo vzťahu k veci samej úspech a úspešný bol iba v nepatrnej časti (vo vzťahu k namietanej výške splátok), preto bolo rozhodnuté, že nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.